

[Jørgen Gram.]

Vi står måske i dag overfor sidste lejlighed, hvor vi med vægt og ret kan få slået fast og få garanti for, at artiklerne I og II i Kiel-erklæringen overholdes, derunder at danske sydslesvigere politisk og kommunalt har krav på forholdsmæssig repræsentation og ikke ved administrative indgreb udsættes for vilkårlig og bevidst tilsidesættelse,

at medlemsskab af danske foreninger intetsteds må bruges imod pågældendes interesser,

at forældreretten over børnene sikres, at danske skoler af enhver art uhindret kan oprettes og virke med fuld ligeret til statstilskud,

at der er kirkelig frihed, og at den frie brug af kirker, kirkegårde m. v. sikres, og at dansksindede tyske statsborgere får fuld adgang og ligeret i deres hjemstavn som embedsmænd, funktionærer og arbejdere i offentlig tjeneste samt til socialunderstøttelse m. v.

Jeg synes — som også nævnt fra anden side — at nu er tidspunktet inde, da der skal gribes ind. Den danske udenrigsminister har ret og pligt til at fastholde vore allieredes opmærksomhed om Danmarks og vore dansksindede landsmænds berettigede mindstekrav, før Danmark giver sin tilslutning til Tysklands optagelse i NATO og til dets genoprustning. Samtidig må der gøres opmærksom på vore tidligere henvendelser, som fortsat har deres berettigelse.

Heller ikke dr. Adenauer kan modsætte sig dette. Det er ganske selvfølgelige borgerkrav i en demokratisk stat. Danmark kunne også være gået den vej, at den danske udenrigsminister privat havde henvendt sig til den tyske kansler, men det er, såvidt jeg ved, ikke sket. Jeg synes, at den tyske kansler vil have meget vanskeligt ved at undslå sig, når vi kommer med disse ønsker, idet de helt og fuldt er på linie med, hvad andre lande tilskrives deres borgere. At noget sådant også sker i hele Tyskland, må den tyske ansvarlige leder i hele riget have ansvaret for. Dr. Adenauer må så meget mere kunne gå ind derfor, som han og Tyskland jo gentagne gange har påpeget tilsvarende interesser i Saar og mod øst.

Vedrørende spørgsmålet om oprustningen tror jeg, at det er med dyb indre uro, at

man overalt i Danmark, men specielt i Sønderjylland, imødeser, hvad Tysklands genoprustning kan føre med sig. Vi, der på nærmeste hold har medoplevet den militære begejstringsrus i 1914 og støvletrampen op gennem 1930'erne og 1940—45, vi spørger sammen med Mendès-France: Hvordan kan vi sikres mod gentagelser? Også vedrørende dette spørgsmål burde den højtærede udenrigsminister have været deltager i konferencen for at drøfte problemerne til bunds og tilkendegive Danmarks stilling.

Hvis Tysklands oprustning kunne behandles som et isoleret problem, tror jeg, at langt den overvejende del af det danske folk ville stå bag det danske memorandum om fremtidsordningen i Tyskland af 31. januar 1947 til de allierede med afstandtagen fra oprustningen. Men vi har fået øst-vest-problemet. Tyskland må blive selvstændigt, og det må være med til at forsvare sig selv og dermed også os andre. Derfor går også jeg ind for Tysklands oprustning.

Men — højtærede udenrigsminister: I hvor høj grad vil Sydslesvig blive spækket med tyske regimente lige op ad vor grænse? Jeg ser godt det positive deri med hensyn til Danmarks forsvar, men der er også god plads til kaserner i Holsten.

Man må imidlertid have øjet åbent for, at helt uvilkårligt vil militariseringen øve en ikke ubetydelig indflydelse i det sydslesvigske folkelivsbillede. Jeg forudser også den mulighed, at man fra tysk side bevidst vil bruge militariseringen imod den hjemmehørende danskhed, ligesom man har gjort det overfor flygtningene, og det må kaste slagskygge også mod nord udover den lidet mærkbare grænse til Danmark.

Måske kan den højtærede udenrigsminister ikke give mere fyldestgørende offentlige oplysninger med hensyn til placeringen af de nye tyske og allierede engelske styrker, men jeg beder den højtærede udenrigsminister huske, at intet land har så ømtåligt et problem som Danmark, også i kraft af vor historiske og geografiske beliggenhed. Det var jo andre allierede styrker, der blev tilbudt som vore befriere end tyske stridskræfter!

Jeg er godt klar over, højtærede udenrigsminister, at det af mig ønskede ikke indebærer noget behageligt job, og at det danske folketing tidligere selv har været